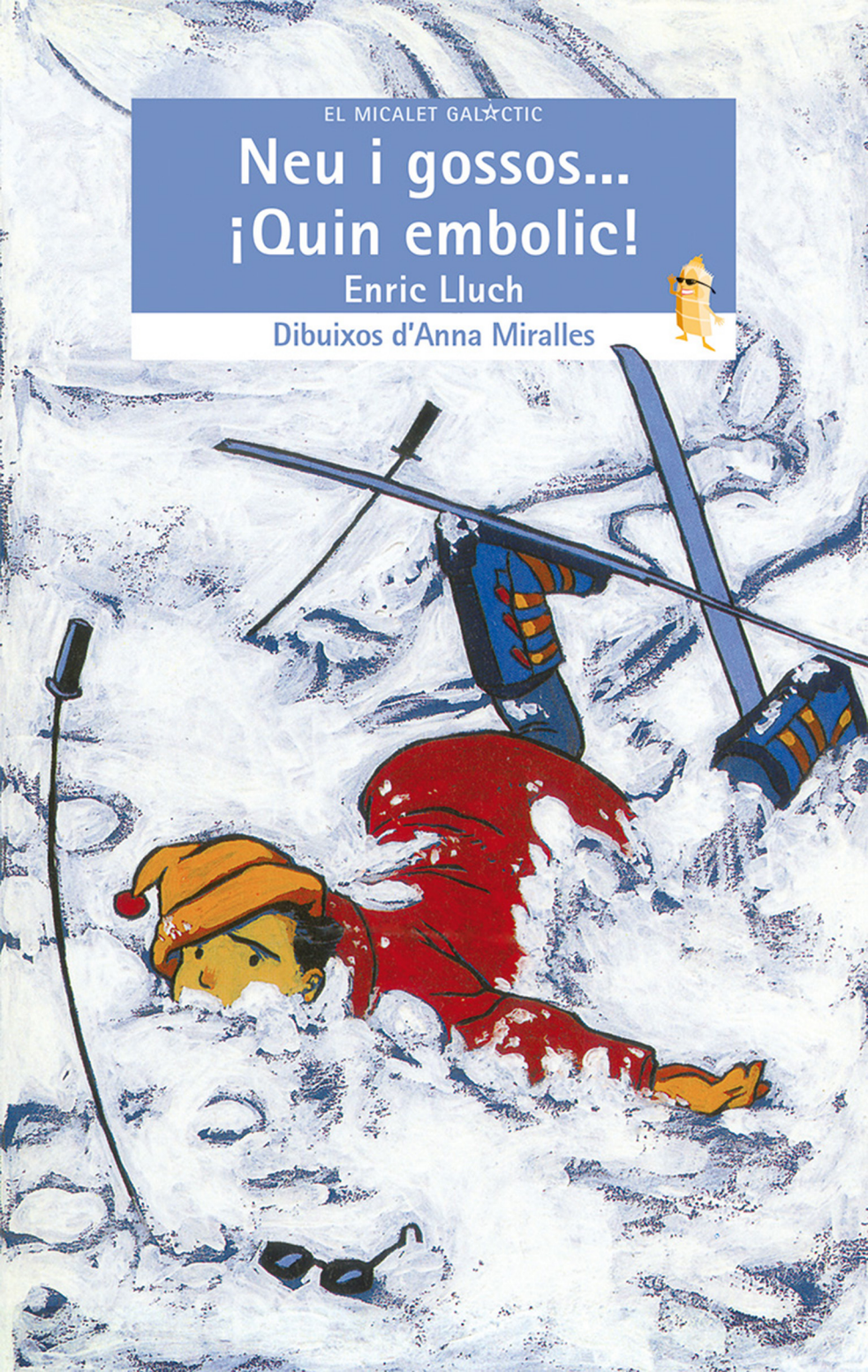

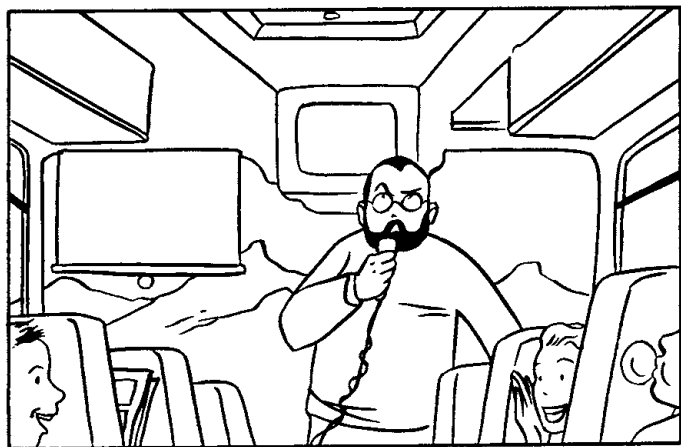
EL MICALET GALÀCTIC

Neu i gossos... ¡Quin embolic!

Enric Lluch

Dibuixos d'Anna Miralles

1

Segon pis, habitació 28

Antoni, cent quilos llargs de professor de Ciències Naturals i tutor, va ser el nostre cap de colla en la campanya d'esquí escolar. De copilot, Isabel Medina, un tros de pa ben pastat i professora de Llengua.

Antoni era un *showman* de la tarima i més encara si tractava els seus temes predilectes: els gossos, els gats i les granotes. De les plantes, no en parlava massa, encara que, de tant en tant, li eixia el tramús explicant el procés de desenvolupament del lletsó, del cerreig i de la verdolaga. ¡Puff! De totes totes, els discursos eren sempre llargs, meticulosos, farcits de dades espectaculars...

—¿Us n'heu assabentat, criatures imberbes? ¿Us n'heu assabentat, benvolgudes joves?

I, ¡clar!, com que *perdríem* una setmana per la campanya d'esquí, calia acabar, també, els temes del trimestre. De manera que passà classes senceres parlant com si li donaren corda, barrejant els temes del llibre amb la relació potes-alçària dels gossos, combinant l'estructura dels volcans amb l'arc i l'alçada dels bots de les granotes i lligant la velocitat de la llum amb els pèls del bigot dels gats de Birmània.

I mentre Antoni s'engolava una vegada i una altra, i omplia de lletres i dibuixos tots els racons de la pissarra, bona part de nosaltres (jo també), saturats de dades, xifres i estructures que ficaven a bull les nostres meninges, posàvem els ulls en blanc i desconectàvem del suplici. Això sí: havíem de fer-ho sense badallar ni estirar-nos gens ni miqueta.

¡Ah! Tanmateix, sempre hi havia excepcions: allà, davant de tot, en primera línia de foc, Carceller, *Hipotenusa*, el pilota oficial, s'entretenia donant corriola al mestre:

—¿Ens podria aclarir les causes del prognatisme del bulldog?

O:

—¿Què ens pot dir dels ulls blaus dels gats de Siam?

I també:

—¿Quina llargària solen tenir els renocs de la granota Goliat?

De seguida, Antoni s'inflava com una bufa, agafava el guix, s'aclaria la gola tres o quatre vegades, es rascava darrere l'orella i començava una nova i terrible llauna.

Estic convençut que, almenys un poc, arribarem a avorrir els gossos, els gats i les granotes.

A la fi, arribà la segona setmana de març i començà la campanya d'esquí.

Del viatge en autobús es pot dir poca cosa: cinc minuts curts per a buidar aigües; mitja hora per a esmorzar; una hora curta per a dinar; tres o quatre vomitades...

—¡Una bosseta! ¡Una bosseta!

—¡No en queden!

—¡¡¡Auggg!!!

I, abans de les cinc de la vesprada, a la mateixa porta de l'hotel.

¡Ens havia de tocar! Antoni (havia acabat de baixar de l'autobús) estirà les cames, es posà les ulleres a la punteta del nas, es tragué una llista misteriosa de la butxaca i digué d'entrada:

—¡Sanchis, Penya, Castany, Garcia i Carceller a la vint-i-vuit!

¡Ah! Caldrà que aclarisca:

Sanchis: gros i ample com un armari. Era i és *Monxi*.

Penya: un cabàs de pigues repartides per tota la cara. Era i és *Pitu*.

Castany: sóc jo. Tothom em diu *Botes*.

Garcia: alt i prim com un mànec de granera. Està boig i colat per la Carmela Ferrer. Era i és *Teranyina*.

I Carceller... Sí. El pilota, saberut, fastigós, avorrible i repulsiu *Hipotenusa*, a qui Antoni ens havia enviat a posta, amb tota la mala bava i d'espiaeta.

—Escolte, Antoni... —intentà protestar Monxi—. Resulta que el Pep Sendra volia venir a la nostra habitació.

—¡Ah! ¿Sí? ¡Mira que bé!

Si el mestre contestava amb frases curtes i arrufava el nas, havies de fugir com més prompte millor perquè, tot seguit, començava un dels seus sermons interminables. Aquell dia la cosa va ser més o menys així: «¡Oi, oi, oi! Ara resulta que hem de fer cas del que vosaltres, criatures imberbes, vulgueu! ¿No és això? ¡Clar, clar! ¿I quants borinots més caben en la vostra habitació, ei? ¡Pep Sendra! ¿No us abelleix fer un ban i que vinguen set o vuit salvatges més i, així, podreu botar foc al panteó de Sevilla? He dit que va Carceller i va Carceller. ¿Entesos? I, a més, si vosaltres creieu que m'he calfat el cap fent les llistes per posar-vos per grups de cinc i ara...»

Els reganys continuaren i continuaren fins que les comissures dels seus llavis es feren blanques com sempre que perllongava les explicacions a classe.

L'assumpte, per tant, reclamava velocitat per a desaparèixer. Això férem: retirada, mut i callosa, maletes en mà. Clar que, en arribar al primer replanell, Monxi no s'ho pogué aguantar i s'encarà com els pol·lastres amb *Hipotenusa*:

—¡Com faces l'acuseta et trenque els morros i et penge del sostre com un meló...!

La resta, i jo també, buidàrem el pap ben a gust:

—¡Pilota merdós!

—¡Botablats!

—¡Per culpa teua no ve el Pep amb nosaltres, imbècil!

L'habitació 28 quedava a la dreta de l'escala. Un passadís estret permetia l'accés a les quatre habitacions. De segur que, ben a prop de la nostra, dormiria Antoni.

A l'altre costat de l'escala, és a dir, a l'esquerra, hi havia unes altres quatre habitacions. Cap enllà, armant un rebombori espectacular, anaven les xiques amb Isabel.

No tinguérem temps ni tan sols per a descarregar les maletes. Antoni va tocar a totes les portes, una a una:

—¡Eixirem d'ací a cinc minuts pel material d'esquí!

Si el mestre deia cinc minuts, havies d'estar a punt en tres. Així doncs, deixàrem caure les maletes «à la remanguillé» i eixírem com un coet en direcció a l'escala. Isabel, feta un garbuix, s'acostava remugant:

—¡Escala amunt, escala avall! Tinc les cames fetes un allioli. ¿Qui em manaria a mi...?

Una vegada dalt de l'autobús, el conductor el posà en marxa. Al cantó, un senyal indicava: «La Molina. 20 Km.»

A la primera revolta, Monxi i Teranyina començaren a cantar entre dents «*La cabra, la cabra...*». Uns

quants més els seguïrem al mateix temps que, amb els dits de les mans, féiem el tamboret sobre els seients del davant.

Va ser més que suficient perquè Antoni agafara el micro i deixara caure tot un catàleg sencer d'amenaques que oscil·laren des de la bescollada més ardent fins a «enviaré a casa el primer element que se n'isca de mare. De manera que aneu mastegant-vos-ho». I, de seguida, sense perdre l'ocasió, canvià de tema:

—¡Ateneu: ara provarem d'omplir la carabassa que teniu per cap amb una miqueta de cultura, que ben bé us vindrà... ¡Ehem! Ateneu, per tant, criatures imberbes i benvolgudes joves: ací mateix, per aquestes serralades, encara es poden veure gats servals. Sí. Els gats servals tenen la cua roja i el cos plenet de ratlles...

¡Exacte! Volia que escoltàrem un altre discurs científic mentre l'autobús remugava i s'esmunyia entre un fum de cotxes que enfilaven, també, la mateixa carretera.

De sobte, el conductor es posà a xisclar com un boig, sentírem un ¡¡¡riisccc-clac-clac-fiuuuu!!! ben fort i l'autobús s'aturà en sec.

—¿Què passa?

—¡S'ha ventat una nespla contra un cotxe!

—¡Ostres!

—¿Per on?

I tots a una guaitàrem per les finestres. Un cotxet menut, plenet de gent, se n'havia eixit de la car-

retera per davant de l'autobús i s'havia estavellat contra un marge que donava pas a un replanell.

Per sort ningú no es féu res. I, mentre el xofer de l'autobús i el xicot que conduïa el cotxet, després d'una llarga discussió, omplien els papers de l'assegurança, Antoni ens deixà estirar les cames en el replanell.

S'hi veia un edifici envoltat de tanca de filferro. Al costat de la porta metàl·lica hi havia un rètol pintat: «Canera municipal.»

—No t'hi acostes massa, Teranyina, no siga cosa que et tanquen... —comentà Pitu mentre es passava la cremallera de l'anorac.

—¡El gos serà ton pare!, ¿d'acord?

Hipotenusa, fent el despistat, s'havia apegat a roda:

—¿Hi haurà molts gossos tancats? —preguntà al vol.

Monxi el fità de dalt a baix.

—¡Xaval! Vés i fes una volteta pel terme i deixa'ns en pau.

—¡Hala! Mou cap al costat del mestre, a fer-li la rosca. —vaig afegir jo.

De seguida sentírem la veuota d'Antoni que ens cridava fent botzina amb les mans:

—¡Tots a l'autobús!

Encara no ens havíem posat en marxa i el mestre ja tenia el micro empresonat en la mà:

—¿Sí? ¿Sí? ¿Em sentiú? Un, dos, tres... ¿Sí? Molt bé... Parlàvem del gat serval i dels seus costums alimentaris...

De seguida vingueren les revoltes del port i els budells començaren a reboticar-se. Poc després, aparegueren els primers rotgles de neu.

Allà dalt, a l'estació d'esquí, Antoni acabà la lliçó. Traguérem el nas i comprovàrem que hi feia tot el fred del món.

—¡Vinga! ¡Tots en fila!

Isabel, erta, es posà a pegar colps contra terra amb els peus sense parar gens ni miqueta i totes les xiques li feren rotgle com els pollets a la lloca.

—¡He dit en fila! —repetí el mestre.

Allò va ser un barreig entre odissea i tragèdia. Els peus no ens cabien dins de les maleïdes botes, els esquís es travessaven l'un amb l'altre i no hi havia manera de mantenir-los amb una mà perquè, amb l'altra, provàvem de subjectar els bastons. Els colps, les interjeccions de tot tipus i els juraments no feren callar la veuota d'Antoni:

—¡En fila!

Aleshores, a Isabel li donà l'atac d'histèria. De tant en tant escridassava com una boja mentre es posava les mans a la cara per tal d'esquivar el devessall humà carregat d'esquís, botes i bastons que passava desbotat en direcció a l'autobús.

Els primers a arribar-hi no es calfaren massa el cap.

—¿Es deixen ací, dins del portamaletes?

—Sí.

—¿Segur?

—¡Clar que sí! ¿On vols?

A la baixada del port continuaren les sorpreses:

vençuts, desfets, gelats com el marbre, suportarem una altra envestida del mestre. La primera cosa: dos colpets al micro, carraspejà set o vuit vegades i es llançà a l'atac:

—¿Ho sentiü els de darrere? ¿Sí? Molt bé. A les valls d'aquestes terres hi ha molta afició per la cace-ra, i és per això que és bastant comú el gos llebrer. Aquest gos...

I el colp de gràcia, a la porta de l'hotel:

—Bé —digué—. Ja hem arribat. Demà al matí, que cadascú agafe els seus esquís i les seues botes... Recordeu-vos del número i ja està.

—¿Quin número diu? —xiuxiuejarem tots.

—¡Jo què sé! —contestà de mala gana Teranyina.

—¡Ah! Però... ¿que hi havia números? —preguntà Pitu.

—A mi em sona el tres... —Vaig deixar caure jo en to optimista.

Començàvem a baixar quan Antoni rematà la faena:

—Ateneu: el sopar és a les vuit i mitja... Després, arregleu les maletes i al llit... Demà, a les set en punt, toc de diana i desdejuni...

Carmela Ferrer, l'amor de Teranyina, s'estirà les trenes i alçà la mà:

—Antoni: ja van a tocar les vuit...

—Doncs encara us sobra mitja hora. ¡Vinga! ¡I sense fer soroll!